

[Finansministeren.]

Jeg mærkede mig, at det ærede medlem hr. Rimstad fandt, at denne gunstige situation i overvejende grad skyldtes gode eksportkonjunkturer og kun i meget ringe grad den førte økonomiske politik, som den har fundet udtryk i omsforliget sidste år og helhedsløsningen her i foråret. Jeg ved ikke, hvor megen vægt man skal lægge på denne bedømmelse fra det ærede medlems side. Han er jo næsten nødt til at skulle frakende regeringens økonomiske politik et væsentligt ansvar for de forbedringer, der er sket. Men jeg må dog have lov til at fremhæve, at det er helt givet, at hvis vi ikke havde genoprettet den indre økonomiske balance, genoprettet den igennem omsforliget og befæstet den ved helhedsløsningen, så ville industrien ikke nær i det omfang, det er sket, have kunnet udnytte eksportkonjunkturerne. Det er jo sandheden derom, og så meget betyder vor hjemlige økonomiske politik i alt fald.

Når det gælder den kommende udvikling, fandt flere af de ærede ordførere, at jeg havde været lovlig optimistisk. Nu skal vel oppositionens ordførere næsten naturligt være pessimistiske i så henseende; de må jo holde på, at regeringen fører en forkert økonomisk politik, der altså må føre til dårlige resultater, så helt uhildede bedømmere er de vel ikke.

Det var jo i så henseende karakteristisk, at det ærede medlem hr. Damsgaard talte om, at regeringen havde brudt med den hidtidige klart sanerende linje, da vi gennemførte omsforliget, og der var i det ærede medlems tale ligesom en tendens til at ville henføre alt det gode, der var sket siden, til omsforliget, medens vi åbenbart efter det ærede medlems opfattelse endnu har de dårlige virkninger af helhedsløsningen til gode. Jeg forstod i øvrigt ikke den betragtning, at vi skulle have brudt med den klare sanerende linje. Det forekommer mig, at vi har videreført den, og at det er andre i det høje ting, der har brudt den — jeg tænker her bl. a. på stillingen til den bundne op-

sparing. Hvis man havde ophævet den, havde det i hvert fald været et ganske åbenbart brud på den klare sanerende linje, som det ærede medlem talte om.

Ingen af os kan jo med sikkerhed vide, hvorledes den kommende udvikling vil blive, og jeg skal for min part nøjes med at henvise til, hvad jeg allerede nævnte ved fremsættelsen. Jeg håber, vi kan være enige om, at det vil være lykkeligst, hvis — som man kalder det — den optimistiske bedømmelse holder stik; i hvert fald vil jeg for min del i den nuværende situation være meget på vagt over for en pessimisme, der skulle tjene som påskud til at slække på finanspolitikken. Vi har jo tidligere haft smertelige erfaringer for, hvad det kan medføre at lempe for tidligt.

Vi undgik heller ikke i går de sædvanlige beklagelser over den fornyede stigning i statsbudgettet, og der var hos de ærede medlemmer hr. Damsgaard og hr. Thestrup en tilbøjelighed til ikke at ville anerkende, at stigningen nu var mindre end gennem de senere år.

Det ærede medlem hr. Thestrup erklærede i overensstemmelse med Aage Hastrups artikel i Berlingske Tidende for 2. december, at man ikke kunne sammenligne det nu fremsatte finanslovsforslag med skønnet over de faktiske udgifter i indeværende finansår. Efter hans mening burde sammenligningen foretages med finanslovsforslaget i den form, hvori det i november i fjor blev fremsat her. Jeg kan ikke være enig med det ærede medlem heri. Forslaget i fjor var udarbejdet under ganske andre forudsætninger end det forslag, der er fremsat i år. Allerede ved fremsættelsen i fjor gjorde jeg opmærksom på, at selv om vi på en række områder havde stræbt efter en realistisk budgettering, så var der visse udgifter, som simpelt hen ikke var taget med af den grund, at vi på det tidspunkt ikke kendte dem. Det gjaldt f. eks. samtlige de særlige udgifter, som flød af helhedsløsningen, støtten til landbruget på 336 mill. kr., de øgede folkepensioner, invalide- og enkepensioner med i alt 33 mill.